

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

XLV.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

damnatus, quam non damnatus. Afferuerat nempe Augustinus, vel iudicio aliorum, Fulgentius, quem §. IV. allegavimus, nullam fore in damnatis voluntatis correctionem: *Voluntas enim eorum talis erit, ut habeant in se semper malignitatis supplicium, nunquam tamen percipere possint bonitatis affectum;* idque probaverat ab oppositione ad salvatos, quorum sicut pertinax in bono voluntas futura est, ad eorundem salutem, ita obstinatum in malo damnatorum voluntatem esse oportebit, ad eorundem perniciem. Quam argumentandi rationem legitimam esse, paulò post ostensuri sumus. Sed & isthac modo damnatae voluntatis pervicacia doceri potest: si damnati in inferno in malo non sunt obstinati, id vel inde est, quod, antequam hinc discederent, obstinati in malo non fuerunt, (quod falsum esse, ex se patet, cum in peccatis ad finem usque vitae perseveraverint, & hoc ipso, quod in peccatis decesserunt, damnati sint) vel, quod malitiam ipsi exuerint, vel quod à superiori Dei potentia eadem fuerint spoliati. Jam verò si malitiam deposuissent, non alia de causa factum id esse potuisset, quam quod sperassent, isthac emendatione & poenitentia poenarum se vel mitigationem vel terminum acquisituros esse. At verò contrarium & hac in vita, immotis ducti fundamentis, perpetuò crediderunt & in inferno experientia quotidie edocentur. Cum igitur omnis motus & quaelibet actio sit propter finem, deficiente fine non poterunt damnati de statu peccati ex se moveri & emendationi studere. Quinimò, cum poenarum acerbitate perpetuò irritentur, vel hinc solatium quoddam & recreationem sibi quaerent, quod injuriis blasphemisque DEUM impetentes adversus tanta mala sese, quantum in ipsis est, vindicaturi sunt. Denique DEUM ex justo iudicio facultate peccandi damnatos spoliaturum esse, non potest idoneis argumentis doceri. Quam in rem inquirendi postea nobis exhibebitur occasio. Utitur hoc ab obstinatione ducto argumento, primarius Ecclesiae nostrae Doctor, Gerhardus: *pravitas voluntatis, inquit, Loco de Inf. §. 76. in qua & cum qua suere mortui, immobiliter ac immutabiliter in perpetuum eis adhaerebit.*

XLV. Quintum apud Albertum argumentum ex principio malarum actionum deductum, his verbis formatur: *DEUS non creavit damnatos ad malum, nec etiam natura. Ergo nec ex DEO, nec ex*

naturâ, sed ex libertate procedit inordinatus actus eorum. Ergo videtur, quod ita peccent sicut non damnati. Concludit hoc argumentum non pro peccato tantum in damnatis originali seu habituali, quod formaliter involuntarium est & rationem tamen peccati propriissimè dicti habet, sed cum primis pro eo, quod voluntariè & actualiter committitur. Nam si in damnatis dantur motus legi & ordini Divinitus constituto repugnantes, sicut dari evictum est, tum illi aut originem habebunt à DEO, aut à naturâ, aut à voluntate. Non autem proveniunt illi motus à Deo; is enim ordinis auctor est & legislator, qui contra ordinem non faciet neque motus in creaturâ intelligente, quam legi subiecit, legi adversantes creabit. Neq; etiam ex naturâ oriuntur; hæc enim à Deo creata est & hoc ipso, in quantum talis est, in vitiosos actus & *irrazioni* tam propendere nequit, quam non potest naturæ conditor, DEUS: quia secundum Philosophum: *quicquid est causa cause, id etiam est causa causati*. Ergo procedent à voluntate. Jam autem omnis motus secundus voluntatis seu voluntarius, à Divinâ lege declinans, est peccatum actuale.

XLVI. Sextum ex Alberto argumentum à voluntariâ status peccaminosi acquisitione procedit: *Si aliquis sibi necessitatem facit peccandi per illicitum actum, in secundo actu non excusatur, sed duplices meretur maledictiones. Sed hoc modo necessitatem sibi procuraverunt damnati. Ergo ex obstinatione non excusantur, sed duplices merentur maledictiones*. Dirigitur hoc argumentum contra eos, qui, quæcunque à damnatis flagitia patrantur, peccata tamen idèd esse negant, quia non voluntarie sed necessariò peccant. Innuitur autem in hoc discursu, voluntarium aliquid dici dupliciter, vel in se vel in radice; ad id autem, ut peccatum aliquid dicatur, non requiri necessariò, ut in se sit voluntarium, id est, à voluntate immediatè & formaliter eliciatur, sed sufficere, ut ex radice seu causâ sit voluntariâ. Sicut, qui sibi ipsi voluntariè insaniam contraxit, à peccatis, quæ insaniam immutabiliter & necessario comitantur, nequaquam excusatur. Si igitur damnati statum, immutabiliter DEUM blasphemandi & odio prosequendi, voluntaria sibi malitiâ attraxerunt, sequitur, quod ipsa blasphemia & odium DEI in illo statu, non

ob-